

WYROK Z UZASADNIENIEM

Sygn. akt: VIII 18/20

(poprzednio II K 931/19)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2020r.

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Ewa Lemanowicz - Pawlak

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Pietrzak

w obecności asesora Prokuratury Rejonowej T. Wschód M. P.

po rozpoznaniu w dniach 2.12. 2019 r. , 24.02.2020r. i 6.03.2020r.

sprawy:

K. T. (1) s. A. i G. z domu C. ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w nocy 28-29 listopada 2018 roku kierując samochodem osobowym O. (...) nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości: I badanie o godz. 02:53 z wynikiem 0,53 mg alkoholu w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza, II badanie o godz. 03:02 z wynikiem 0,62 mg alkoholu w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w postaci art. 45 ust. 2 pkt 3, art. 63 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 45 ust. 1 pkt 1 i art. 39 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że przewoził w pojeździe ilość osób przekraczającą liczbę miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym i z niezapiętymi pasami bezpieczeństwa, nadto przekroczył administracyjnie dozwoloną prędkość jazdy 60km/h, o co najmniej 37 km/h, nie dostosowując jej do warunków i sytuacji w jakich odbywał się ruch pojazdu, co skutkowało utratą panowania nad samochodem i zjazdem poza jezdnię, a w konsekwencji uderzeniem w zbocze przydrożnego rowu i przewróceniem pojazdu na łuku drogi na(...)kilometrze drogi(...) w kierunku T. w miejscowości O., w następstwie czego S. R. (1) doznał wieloodłamowego z przemieszczeniem złamania kości biodrowej, kulszowej i łonowej po stronie prawej, zwichnięcia tylnego w stawie biodrowym prawym, złamania głowy kości udowej lewej ze zwichnięciem tylno-dolnym, rany w okolicy łokcia prawego, otarcia naskórka głowy, co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała tj. ruchu na czas powyżej siedmiu dni, T. K. (1) doznał złamania trzonu kości promieniowej lewej, podwichnięcia w stawie mostko obojczykowym lewym, rany grzbietu stopy, co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała tj. ruchomości kończyny górnej lewej na czas powyżej siedmiu dni, M. C. doznał zasinienia i otarcia naskórka głowy okolicy czołowo skroniowej lewej, otarcia naskórka podudzia lewego, co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej siedmiu dni, D. A. doznał rany ciętej głowy okolicy skroni lewej, otarcia naskórka głowy okolicy skroni lewej oraz otarcia naskórka dłoni prawej, stłuczenia żuchwy, co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej siedmiu dni, zaś śmierć na miejscu ponieśli D. T. na skutek ostrej niewydolności krążeniowo - oddechowej oraz A. K. na skutek urazu centralnego układu nerwowego,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk i art. 177 §1 i 2 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

ORZEKA:

I/ oskarżonego **K. T. (1)** uznaje za winnego tego, że w nocy 28-29 listopada 2018 roku kierując samochodem osobowym O. (...) nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości: I badanie o godz. 02:53 z wynikiem 0,53 mg alkoholu w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza, II badanie o godz. 03:02 z wynikiem 0,62 mg alkoholu w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w postaci art. 45 ust. 2 pkt 3, art. 63 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 45 ust. 1 pkt 1 i art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2020r. poz. 110) w ten sposób, że przewoził w pojeździe ilość osób przekraczającą liczbę miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym i z niezapiętymi pasami bezpieczeństwa, nadto przekroczył administracyjnie dozwoloną prędkość jazdy 60km/h, o co najmniej 37 km/h, nie dostosowując jej do warunków i sytuacji w jakich odbywał się ruch pojazdu, co skutkowało utratą panowania nad samochodem i zjazdem poza jezdnię, a w konsekwencji uderzeniem w zbocze przydrożnego rowu i przewróceniem pojazdu na łuku drogi na (...)kilometrze drogi (...) w kierunku T. w miejscowości O., w następstwie czego S. R. (1) doznał wieloodłamowego z przemieszczeniem złamania kości biodrowej, kulszowej i łonowej po stronie prawej, zwichnięcia tylnego w stawie biodrowym prawym, złamania głowy kości udowej lewej ze zwichnięciem tylno-dolnym, rany w okolicy łokcia prawego, otarcia naskórka głowy, co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała tj. ruchu na czas powyżej siedmiu dni, T. K. (1) doznał złamania trzonu kości promieniowej lewej, podwichnięcia w stawie mostkowo - obojczykowym lewym, rany grzbietu stopy, co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała tj. ruchomości kończyny górnej lewej na czas powyżej siedmiu dni, zaś śmierć na miejscu ponieśli D. T. na skutek ostrej niewydolności krążeniowo - oddechowej oraz A. K. na skutek urazu centralnego układu nerwowego, tj. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to w myśl art. 11§3kk w zw. z art. 177§2kk i art. 178§1kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II/ na podstawie art. 42§3kk orzeka wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III/ w myśl art. 43a§2kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV/ na podstawie art. 46§1kk orzeka wobec oskarżonego środki kompensacyjne w postaci częściowego zadośćuczynienia na rzecz:

- A. T. (1) w kwocie 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych;

- B. K. (1) w kwocie 15. 000 (piętnaście tysięcy) złotych

- S. R. (1) w kwocie 10. 000 (dziesięć tysięcy) złotych;

- T. K. (1) w kwocie 10. 000 (dziesięć tysięcy) złotych;

V/ oskarżonego **K. T. (1)** uznaje za winnego tego, że w nocy z 28-29 listopada 2018r. w miejscowości O. kierując samochodem osobowym m-ki O. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w postaci art. 45 ust. 2 pkt 3, art. 63 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 45 ust. 1 pkt 1 i art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2020r. poz. 110) w ten sposób, że przewoził w pojeździe ilość osób przekraczającą liczbę miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym i z niezapiętymi pasami bezpieczeństwa, nadto przekroczył administracyjnie dozwoloną prędkość jazdy 60km/h, o co najmniej 37 km/h, nie dostosowując jej do warunków i sytuacji w jakich odbywał się ruch pojazdu, co skutkowało utratą panowania nad samochodem i zjazdem poza jezdnię, a w konsekwencji uderzeniem w zbocze przydrożnego rowu i przewróceniem pojazdu na łuku drogi na(...) kilometrze drogi (...) w kierunku T., w wyniku czego M. C. doznał zasinienia i otarcia naskórka głowy okolicy czołowo skroniowej lewej, otarcia naskórka podudzia lewego , co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej siedmiu dni , zaś D. A. doznał rany ciężej głowy okolicy skroni lewej , otarcia naskórka głowy okolicy skroni lewej oraz otarcia naskórka dłoni prawej, stłuczenia żuchwy, co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała na czas

poniżej siedmiu, tj. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 §2kw i za to w myśl art. 86§2kw wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

VI/ na podstawie art. 39pkt 8 kk i art. 43b kk orzeka środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie na stronie (...) oraz na pierwszej stronie (...) (...) (...) informacji o skazaniu o treści „wyrokiem Sądu (...) w (...)z dnia (...)roku w sprawie (...) K. T. (1) został skazany za przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk polegające na tym, że w nocy 28-29 listopada 2018 roku kierując samochodem osobowym O. (...) nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że przewoził w pojeździe ilość osób przekraczającą liczbę miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym i z niezapiętymi pasami bezpieczeństwa, nadto przekroczył administracyjnie dozwoloną prędkość jazdy 60km/h, o co najmniej 37 km/h, nie dostosowując jej do warunków i sytuacji w jakich odbywał się ruch pojazdu, co skutkowało utratą panowania nad samochodem i zjazdem poza jezdnię, a w konsekwencji uderzeniem w zbocze przydrożnego rowu i przewróceniem pojazdu na łuku drogi na (...) kilometrze drogi (...) w kierunku T. w miejscowości O., w następstwie czego dwóch pasażerów poniosło śmierć na miejscu, a dwie osoby odniosły obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. W/w wyrokiem sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 lat pozbawienia wolności oraz orzekł dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Nadto sąd orzekł na rzecz pokrzywdzonych środki kompensacyjne w kwotach: 15.000 zł, 15.000 zł, 10.000 zł i 10.000 zł oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 zł”;

VII/ zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa;

VIII/ zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. kwotę 972 (dziewięćset siedemdziesiąt dwa) zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IX/ zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych S. R. (1) i T. K. (1) po 1944 zł (tysiąc dziewięćset czterdzieści cztery) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	(...) 18/20 (poprzednio IIK 931/19)	
Zgodnie z art. 423§1a kpk uzasadnienie ograniczono do rozstrzygnięcia o karze oraz innych konsekwencjach prawnych			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	K. T. (1)	1. w nocy 28-29 listopada 2018 roku kierując samochodem osobowym O. (...) nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości: I badanie o godz. 02:53 z wynikiem 0,53 mg alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza, II badanie o godz. 03:02 z wynikiem 0,62 mg alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w postaci art. 45 ust. 2 pkt 3, art. 63 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 45 ust. 1 pkt 1 i art. 39 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że przewoził w pojeździe ilość osób przekraczającą liczbę miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym i z niezapiętymi pasami bezpieczeństwa, nadto przekroczył administracyjnie dozwoloną prędkość jazdy 60km/h, o co najmniej 37 km/h, nie dostosowując jej do warunków i sytuacji w jakich odbywał się ruch pojazdu,	

co skutkowało utratą panowania nad samochodem i zjazdem poza jezdnię, a w konsekwencji uderzeniem w zbocze przydrożnego rowu i przewróceniem pojazdu na łuku drogi na (...). kilometrze drogi (...)w kierunku T. w miejscowości O., w następstwie czego S. R. (1) doznał wieloodłamowego z przemieszczeniem złamania kości biodrowej, kulszowej i łonowej po stronie prawej, zwichnięcia tylnego w stawie biodrowym prawym, złamania głowy kości udowej lewej ze zwichnięciem tylnodolnym , rany w okolicy łokcia prawego, otarcia naskórka głowy , co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała tj. ruchu na czas powyżej siedmiu dni, T. K. (1) doznał złamania trzonu kości promieniowej lewej, podwichnięcia w stawie mostkowo-obojczykowym lewym, rany grzbietu stopy, co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała tj. ruchomości kończyny górnej lewej na czas powyżej siedmiu dni, zaś śmierć na miejscu ponieśli D. T.

na skutek ostrej niewydolności krążeniowo - oddechowej oraz A. K. na skutek urazu centralnego układu nerwowego,tj. przestępstwo z art. 177 §1 i 2kk w zw. z art. 178a § 1kk i art. 178 §1 kkw z zw. z art. 11 §2 kk

2. w nocy z 28-29 listopada 2018r. w miejscowości O. kierując samochodem osobowym m-ki O. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w postaci art. 45 ust. 2 pkt 3, art. 63 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 45 ust. 1 pkt 1 i art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2020r. poz. 110) w ten sposób, że przewoził w pojeździe ilość osób przekraczającą liczbę miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym i z niezapiętymi pasami bezpieczeństwa, nadto przekroczył administracyjnie dozwoloną prędkość jazdy 60km/h, o co najmniej 37 km/h, nie

		<p><i>dostosowując jej do warunków i sytuacji w jakich odbywał się ruch pojazdu, co skutkowało utratą panowania nad samochodem i zjazdem poza jezdnię, a w konsekwencji uderzeniem w zbocze przydrożnego rowu i przewróceniem pojazdu na łuku drogi na 329 kilometrze drogi (...) w kierunku T., w wyniku czego M. C. doznał zasinienia i otarcia naskórka głowy okolicy czołowo skroniowej lewej, otarcia naskórka podudzia lewego , co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej siedmiu dni , zaś D. A. doznał rany ciętej głowy okolicy skroni lewej , otarcia naskórka głowy okolicy skroni lewej oraz otarcia naskórka dłoni prawej, stłuczenia żuchwy, co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej siedmiu, tj. wykroczenie z art. 86 §2kw</i></p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>---</p>	<p>---</p>	<p>---</p>	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
---	---	----	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
---	---	---	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
---	---	---	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

---	---	---	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	---	---
Zwiąże wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiąże o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
	3.4. Umorzenie postępowania	---	---
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			

	3.5. Uniewinnienie	---	---
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. T. (1)	I.		Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą sąd poczytał przyznanie się oskarżonego do winy. Aczkolwiek oskarżony w finalnej fazie postępowania wyraził skruchę i

**oświadczył, że
przeprasza za
popęlnienie
inkryminowanego
czynu, jednakże
zdaniem sądu w/
w postawa była
podyktowana
wyłącznie zamiarem
uzyskania
korzystnego
rozstrzygnięcia, nie
stanowiła
odzwierciedlenia
rzeczywistej skruchy
oskarżonego. Asumpt
do powyższej
konkluzji zdaniem
sądu dawała w
szczególności
postawa oskarżonego
w toku postępowania
jurysdykcyjnego,
który nie wyraził
żału podczas procesu
mimo, iż miał
możliwość
bezpośredniego
przeproszenia
większości
pokrzywdzonych w
trakcie rozprawy.**

**Zdaniem sądu w
realiach
przedmiotowej
sprawy przeważały
okoliczności
obciążające. W ocenie
sądu strona
podmiotowa czynu
przypisanego
oskarżonemu
wyrażała się bowiem
w umyślnym
naruszeniu przez
oskarżonego
fundamentalnych
zasad bezpieczeństwa
w ruchu drogowym.**

Oskarżony miał pełną świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, wszak do pojazdu wsiadł w zasadzie bezpośrednio po tym, jak zakończył spożywanie alkoholu. Należy przy tym zaakcentować, iż stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego wielokrotnie przekraczało dopuszczalne normy. Co więcej K. S. T. nie dysponował uprawnieniami do kierowania pojazdami mechanicznymi. Mimo tych okoliczności prowadził pojazd, w którym znajdowała się ilość osób, przekraczająca liczbę miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym. Należy również zauważyć, iż oskarżony wiedział, iż pasażerowie nie mieli zapiętych pasów bezpieczeństwa, dwóch z nich siedziało na kolanach innych osób. Wysoki stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu determinował również sposób w jaki K.S. T. prowadził rzeczony pojazd. Oskarżony pomimo parokrotnych uwag współpasażerów

prowadził pojazd z nadmierną prędkością, co w konsekwencji doprowadziło do utraty panowania. Symptomatycznym jest fakt, iż przed manewrem, który bezpośrednio doprowadził, do wypadku S. R. zwracał mu uwagę, by zwolnił, uwaga ta jednak nie wpłynęła na kierującego pozytywnie, wręcz przeciwnie zwiększył on prędkość pojazdu. W finalnym momencie prędkość samochodu oscylowała w granicach 97 km/h, a zatem przekraczała administracyjnie dozwoloną prędkość aż o 37 km/h.

Wprawdzie oskarżony wywodził, iż do utraty panowania nad pojazdem doszło wskutek potrącenia jego ręki przez jednego z pasażerów, jednakowoż należy wskazać, iż zdaniem sądu ten fragment deskrypcji oskarżonego nie zasługiwał na przyznanie mu waloru wiarygodności. Analiza wyjaśnień oskarżonego w omawianym zakresie wskazuje, iż jego relacje ewoluowały.

Początkowo składając wyjaśnienia K. T. stwierdził, że chyba ktoś go trącił w prawe ramię, późniejsze jego twierdzenia w tym zakresie były bardziej kategoryczne, co więcej w toku postępowania jurysdykcyjnego dodał, że bezpośrednio przed wykonaniem feralnego manewru odwrócił się w kierunku siedzącego z tyłu S. R.. Zdaniem sądu taka linia obrony miała na celu umniejszenie odpowiedzialności oskarżonego. Należy jednak podkreślić, iż żaden z pasażerów nie potwierdził tej wersji.

Abstrahując od powyższych rozważań wskazać należy, iż nawet wówczas gdyby K.S. T. został trącony w ramię przez jednego z pasażerów, nie stanowiłoby to podstawy do ekskulpowania oskarżonego.

K. T. zabierając ponadnormatywną liczbę, nietrzeźwych pasażerów musiał wszakże liczyć się z tym, że może mieć to wpływ na zakres wykonywanych przez niego ruchów. Wszak w tak niewielkim pojeździe, jakim jest O. (...), jechało

aż 7 młodych, dobrze zbudowanych i co znamienne nietrzeźwych mężczyzn.

Przede wszystkim jednak podkreślić należy, iż głównymi wyznacznikami wymiaru zastosowanych sankcji karnych była skala negatywnych skutków działania oskarżonego.

Wskutek analizowanego wypadku dwóch młodych, zdrowych mężczyzn poniosło śmierć na miejscu. Dwaj inni doznali poważnych obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. S. R. doznał wieloodłamowego złamania z przemieszczeniem kości biodrowej, kulszowej i łonowej po stronie prawej, zwichnięcia tylnego w stawie biodrowym prawym, złamania głowy kości udowej lewej ze zwichnięciem tylno-dolnym, rany w okolicy łokcia prawego i otarcia naskórka głowy, co wywołało u niego naruszenie czynności narządu ciała, tj. ruchu na okres powyżej 7 dni. Dotychczas nie

zakończył się proces leczenia oskarżyciela posiłkowego, został poddany kilku operacjom, przez wiele miesięcy musiał pozostawać w placówkach leczniczych, gdzie był poddawany rehabilitacji. Lekarze prognozują, iż proces ten może potrwać 2,5 roku, mężczyzna musi poruszać się o kulach, nie ma możliwości podjęcia pracy zarobkowej.

T. K. doznał z kolei obrażeń w postaci złamania trzonu kości promieniowej lewej, podwichnięcia w stawie mostkowo-obojczykowym lewym, rany grzbietu stopy, co wywołało naruszenie czynności narządu ciała, tj. ruchomości kończyny górnej lewej na czas powyżej 7 dni.. Został poddany dwóm zabiegom operacyjnym, przez rok nie mógł wykonywać pracy zarobkowej. Zakreślając wymiar zastosowanej sankcji karnej sąd miał nadto na względzie fakt, iż K. S. T. był w przeszłości wielokrotnie karany sądownie, za przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym. Co więcej

inkryminowanego czynu dopuścił się w momencie, gdy był poszukiwany do odbycia kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie.

Reasumując należy podkreślić, iż oskarżony dopuścił się czynu znamionnego wysokim stopniem zawinienia oraz społecznej szkodliwości, w związku z tym zastosowane sankcje karne muszą stanowić dla niego wymierną dolegliwość i w konsekwencji przestrozę na przyszłość.

Mając powyższe względy na uwadze sąd doszedł do przekonania, iż karą adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, przypisanego oskarżonemu w punkcie I wyroku, będzie kara 8 lat pozbawienia wolności. Skala naruszonych przez oskarżonego norm prawnych, lecz przede wszystkim ilość i rodzaj wywołanych skutków przemawiały

za orzeczeniem
względem
oskarżonego sankcji
karnej oscylującej w
górnym granicach
ustawowego
zagrożenia.

V. Przy wymiarze
kary za popełnienie
wykroczenia z art. 86
§ 2kw sąd przyjął jako
okoliczność łagodzącą
przyznanie się do
winy. Z kolei jako
okoliczności
obciążające
poczytano uprzednią ,
wielokrotną
karalność
oskarżonego, wysoki
stopień zawinienia i
społecznej
szkodliwości czynu
determinowanych
sposobem działania
oraz skutkami
analizowanego czynu.
K. S. T. umyślnie
naruszył zasady
bezpieczeństwa
wyrażone w
przepisach art. 45 ust.
2 pkt 3 , 63 ust. 1 ,
art. 19 ust. 1, art. 45
ust.1 pkt 1 i art. 39
ust. 1 ustawy z dnia
20.06.1997r. Prawo
o ruchu drogowym,
kierując pojazdem
mechanicznym w
stanie nietrzeźwości
spowodował
zagrożenie
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym
wskutek czego dwóch
pasażerów doznało
obrażeń skutkujących
naruszeniem

			<p>czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni.</p> <p>Mając powyższe względy na uwadze sąd wymierzył oskarżonemu za to wykroczenie karę 30 dni aresztu.</p>
<p>5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K.S. T.	II.		<p>N a podstawie art. 42§3kk sąd orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W/ w przepis statuuje obowiązek orzeczenia tego typu środka karnego w stosunku do sprawców przestępstw z art. 177§2kk, gdy sprawca był w stanie nietrzeźwości.</p> <p>Powyższe rozstrzygnięcie jest podyktowane koniecznością wyeliminowania sprawców tego typu przestępstw z uczestnictwa w ruchu drogowym. W realiach przedmiotowej</p>

*sprawy skala
naruszonych przez
oskarżonego reguł
dotyczących
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym była
tak wielka ,że
jednoznacznie
świadczyła o jego
pejoratywnym
stosunku nie tylko do
porządku prawnego,
lecz przede wszystkim
wyjątkowym
lekceważeniu
fundamentalnych
zasad mających na
celu
zagwarantowanie
bezpieczeństwa
uczestnikom ruchu
drogowego. Powyższa
konstatacja
determinowała
konieczność
wyeliminowania
oskarżonego z ruchu
drogowego na zawsze,
by już nigdy więcej
swym skrajnie
nieodpowiedzialnym
zachowaniem nie
spowodował
jakiegokolwiek
zagrożenia dla innych
osób.*

*III/ w myśl art.
43a§2kk sąd orzekł
wobec oskarżonego
świadczenie pieniężne
w wysokości 5000
(pięć tysięcy)
złotych na rzecz
Funduszu Pomocy
Pokrzywdzonym oraz
Pomocy
Postpenitencjarnej.
Obowiązek orzeczenia
w/w świadczenia*

pieniężnego w
stosunku do
sprawców występku
stypizowanego w art.
178a§ 1kk ma
charakter
obligatoryjny. W/w
środek zmierza nie
tylko do wzmocnienia
represji karnej
związanej z karą, lecz
również
uświadomienia
sprawcy skutków tego
typu zachowań.

Przy określaniu
wymiaru tego środka
karnego sąd miał
na względzie wysoki
stopień społecznej
szkodliwości czynu, z
drugiej zaś strony
sytuację materialną
oskarżonego, który
aktualnie przebywa w
zakładzie karnym ,
gdzie odbywa karę
pozbawienia
wolności. Przynajmniej
wszystkim jednak
należy wskazać, iż
orzeczone przez sąd
świadczenie oscyluje
w dolnych granicach
zakreślonych przez
ustawodawcę, gdyż
zdaniem sądu
priorytetowe
znaczenie w realiach
przedmiotowej
sprawy winny mieć
liczne zobowiązania
względem
pokrzywdzonych.

IV/ na podstawie art.
46§1kk sąd orzekł
wobec oskarżonego
środki

kompensacyjne w postaci częściowego zadośćuczynienia na rzecz:

- A. T. (1) w kwocie 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych;

- B. K. (1) w kwocie 15. 000 (piętnaście tysięcy) złotych

- S. R. (1) w kwocie 10. 000 (dziesięć tysięcy) złotych;

- T. K. (1) w kwocie 10. 000 (dziesięć tysięcy) złotych.

W tym miejscu należy wskazać, że w przypadku skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 177, jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości, art. 47 §3kk obliguje sąd do orzeczenia nawiązek wobec pokrzywdzonych, jednakże art. 47 § 5 kk stanowi, iż sąd nie orzeka tej nawiązki, jeśli orzeczono środek kompensacyjny na podstawie art. 46 kk w kwocie przekraczającej 10.000 zł. W piśmiennictwie przyjmuje się, iż niemożność orzeczenia nawiązki aktualizuje się także wówczas, gdy w przypadku kilku pokrzywdzonych

**obowiązek
naprawienia szkody
lub zadośćuczynienia
za doznaną krzywdę
w wysokości
przekraczającej
10.000 zł został
orzeczony tylko na
rzecz jednego z nich.
(J. Majewski : Kodeks
karny. Komentarz do
zmian s. 153-153).**

**W ocenie sądu z
uwagi na różną
skalę krzywd
wyrządzonych
wskutek
inkryminowanego
zdarzenia, zachodziła
konieczność
zróźnicowania
wysokości
zasądzonych kwot
zadośćuczynienia**

**Zgodnie z powołanym
powyżej przepisem w
razie skazania można
orzec, a na wniosek
pokrzywdzonego lub
innej osoby
uprawnionej orzeka
się, stosując przepisy
prawa cywilnego,
obowiązek
naprawienia szkody,
w całości albo
części, wyrządzonej
przestępstwem szkody
lub zadośćuczynienia
za doznaną krzywdę.
Z kolei art. 446§4k.c.
stanowi, iż najbliżsi
osoby, która zmarła w
wyniku uszkodzenia
ciała albo rozstroju
zdrowia mogą
domagać się od ich
sprawcy**

zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W/w środek ma zadośćuczynić zasadzie kompensaty szkód wyrządzonych czynem zabronionym. Istota w/w środka kompensacyjnego opiera się na założeniu, że jednym z celów procesu karnego jest rozwiązanie konfliktu pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym, a sposobem rozwiązania czy złagodzenia tego konfliktu jest między innymi naprawienie szkody bądź krzywdy wyrządzonej przestępstwem (kompensacyjna funkcja prawa karnego); Buchała (w:) Buchała, Z., s. 358-359. Orzeczenie omawianego środka jest możliwe w przypadku skazania za jakiegokolwiek przestępstwo, z którego wynika szkoda lub które spowodowało wyrządzenie pokrzywdzonemu krzywdy. Pojęcie szkody i krzywdy należy definiować tu zgodnie z cywilistycznym ich rozumieniem, tj. szkodę jako uszczerbek majątkowy (materialny), zaś

krzywdę jako uszczerbek niemajątkowy (niematerialny); tym samym na "wyrównanie" tego drugiego uszczerbku używać należy terminu "zadośćuczynienie", podczas gdy odszkodowanie obejmuje naprawienie szkody jako uszczerbku majątkowego. Zadośćuczynienie to forma rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą jego żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, wynikająca z naruszenia wskazanych w przepisie art. 445kc dóbr osobistych. Wprawdzie szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz świadczenia te mogą łagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonego poprzez dostarczenie mu środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia (por. M. Safjan (w:)

Kodeks..., s. 1432; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 260; M. Nesterowicz (w:) Kodeks..., s. 430). Zadośćuczynienie ma charakter uznaniowy. Jego przyznanie nie jest więc obligatoryjne w każdej sytuacji, gdy zaistnieje krzywda, lecz zależy od uznania i oceny sądu konkretnych okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/69, OSNCP 1970, nr 6, poz. 111; A. Cisek (w:) Kodeks..., s. 794).

Podstawę żądania zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim konsekwencja uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia w postaci krzywdy, czyli cierpienia fizycznego i psychicznego. Do cierpień fizycznych zalicza się przede wszystkim ból i podobne do niego dolegliwości. Cierpieniem psychicznym będą ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia,

konieczności zmiany sposobu życia czy nawet wyłączenia z normalnego życia (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Przepisy kodeksu nie wskazują kryteriów, jakie należałoby uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia

pieniężnego; komentowany przepis mówi jedynie o „odpowiedniej sumie tytułem

zadośćuczynienia

pieniężnego za doznaną krzywdę”. Kryteria, jakimi należy się kierować przy określaniu

wysokości zadośćuczynienia dostarcza nam orzecznictwo.

Judykatura wskazuje również na istotne elementy, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu zadośćuczynienia.

Zarówno okoliczności wpływające na wysokość

zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane

indywidualnie w związku z konkretną osobą

pokrzywdzonego

(por. wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, OSNC-

ZD 2010, nr 3, poz. 80, LEX nr 738354; wyrok SN z dnia 8 października 2008 r., IV CSK 243/08, LEX nr 590267; wyrok SN z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/2004, niepubl.; wyrok SN z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, niepubl.).

Ustalając wysokość zadośćuczynienia, pamiętać należy, że ma ono mieć charakter kompensacyjny, a więc winno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. W piśmiennictwie uznaje się, że wysokość przyznawanej kwoty zadośćuczynienia tak powinna być ukształtowana, by stanowić „ekwiwalent wycierpianego bólu” (por. F. Zoll, Zobowiązania w zarysie według polskiego Kodeksu zobowiązań, podręcznik poddany rewizji i wykończony przy współudziale S. Kosińskiego i J. Skąpskiego, wyd. II, Warszawa 1948, s. 122). Kwota zadośćuczynienia ma być więc pochodną wielkości doznanej krzywdy (por. A. Cisek (w:) Kodeks..., s. 797). Orzecznictwo

wskazuje, że
uwzględniając przy
ustalaniu
zadośćuczynienia
pieniężnego za
doznaną krzywdę
potrzebę utrzymania
wysokości
zadośćuczynienia w
rozsądnych
granicach,
odpowiadających
aktualnym
warunkom i
przeciętnej stopie
życiowej
społeczeństwa, nie
można podważać
kompensacyjnej
funkcji
zadośćuczynienia
(wyrok SN z dnia 30
stycznia 2004 r., I CK
131/2003, OSNC 2005,
nr 2, poz. 40). Bogata
judykatura dostarcza
następujących
kryteriów, jakimi
należy się kierować
przy ustalaniu
wysokości
zadośćuczynienia są
to wiek
poszkodowanego
(zwykle większą
krzywdą jest np.
kalectwo u młodej
osoby), rodzaj i
rozmiar doznanych
obrażeń, stopień i
rodzaj cierpień
fizycznych i
psychicznych,
intensywność
(natężenie, nasilenie)
i czas trwania tych
cierpień, ewentualnie
stopień kalectwa,
rodzaj i stopień
winy sprawcy, w

*szczegółności
szczególnie wysokie
natężenie tej winy –
a nawet jej odczucia
przez
poszkodowanego
(ewentualnie stopień
winy
poszkodowanego,
który przyczynił się do
szkody) – wyrok SN z
dnia 16 kwietnia 2002
r., V CKN 1010/2000,
OSNC 2003, nr 4,
poz. 56; wyrok SN
z dnia 30 listopada
1999 r., I CKN 1145/99,
niepubl.; wyrok SN z
dnia 18 kwietnia 2002
r., II CKN 605/00, LEX
nr 484718.*

*W przypadku
zadośćuczynienia za
szkodę niemajątkową
wynikającą z
naruszenia zdrowia
(art. 445 § 1 i 2
w zw. z art. 444 §
1 k.c.) podkreśla się
konieczność
uwzględniania czasu
trwania cierpień, ich
intensywności,
rodzaju odniesionych
obrażeń, wpływu na
dalsze życie
poszkodowanego,
nieodwracalności
skutków, poczucia
bezzadności, braku
możliwości
korzystania z
określonych
rozrywek,
wykonywania
określonej pracy,
konsekwencji w życiu
osobistym i
społecznym (zob.*

m.in. wyroki SN: z dnia 29 września 2004 r., II CK 531/03, LEX nr 137577, i z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, LEX nr 672675). Nadto w judykaturze wskazuje się na konieczność przedstawiania przez sumę zadośćuczynienia odczuwalnej wartości ekonomicznej, przynoszącej poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne – nie będącej jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, co wynika z kompensacyjnego charakteru zadośćuczynienia (wyrok SN z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, Biul. PK 2008, nr 4, s. 7; wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, LEX nr 461725) itp. Zaspokojenie roszczeń majątkowych wynikających z popełnionego przestępstwa komunikacyjnego może nastąpić w ramach środka kompensacyjnego lub z ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych (A. Dziergawka, Ubezpieczenie

**odpowiedzialności
cywilnej a
zobowiązanie do
naprawienia szkody
w sprawie
przestępstw
komunikacyjnych, w:
I. Zgoliński (red.),
Odszkodowanie i
zadośćuczynienie w
prawie polskim,
Bydgoszcz 2012, s.
81). Sąd Najwyższy
wyjaśnił, że:
"Korzystanie przez
sprawcę przestępstwa
przeciwko
bezpieczeństwu w
komunikacji z
ubezpieczenia
odpowiedzialności
cywilnej posiadaczy
pojazdów
mechanicznych za
szkody powstałe w
związku z ruchem
pojazdów, nie
wyłącza ani nakazu
orzeczenia obowiązku
naprawienia szkody
(art. 46 § 1 k.k.), ani
możliwości orzeczenia
- zamiast tego
obowiązku, nawiązki
określonej w art. 46
§ 2 k.k." (uchwała SN
z 20 czerwca 2000 r.,
I KZP 5/00, OSNKW
2000, nr 7-8, poz.
55, z aprobowanymi
uwagami R.A.
Stefańskiego,
Przegląd uchwał Izby
Karnej Sądu
Najwyższego w
zakresie prawa
karnego
materialnego, prawa
karnego
wykonawczego i**

prawa wykroczeń za 2000 r., WPP 2001, nr 1, s. 100-102; uchwała SN z 13 maja 1996 r., III CZP 184/95, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 91; postanowienie SN z 24 lutego 2006 r., III CZP 95/05, LEX nr 180671; P. Bucoń, Odpowiedzialność cywilna uczestników wypadku komunikacyjnego, Warszawa 2008, s. 33).

W ocenie sądu orzeczona kwota tytułem częściowego zadośćuczynienia na rzecz A. T. (1) i B. K. (1) jest odpowiednia do stopnia wyrządzonych przez oskarżonego krzywd. W/w środek kompensacyjny jest sposobem naprawienia krzywdy wyrządzonej jako cierpienia psychiczne związane z śmiercią osoby najbliższej dla w/w. Określając wymiar tego środka sąd miał na względzie w głównej mierze fakt, iż wskutek analizowanego wypadku śmierć ponieśli synowie A. T. i B. K., którzy byli osobami młodymi i zdrowymi. Śmierć synów, już tylko z uwagi na łączące ich uczucie i więzy pokrewieństwa, stanowić musiała dla

A. T. i B. K. źródło wielkiego cierpienia psychicznego. Jego opis wymyka się uprawdzie językowi prawniczemu z uwagi na indywidualny sposób odczuwania, jednak nie może podlegać kwestionowaniu.

Cierpienie wynikające z utraty bliskiej osoby należy bowiem do elementarnych doświadczeń każdego człowieka . Sytuacja tego typu uzasadnia natomiast przyznanie wysokiego zadośćuczynienia.

Zakreślając natomiast wymiar środków komensacyjnych na rzecz oskarżycieli posiłkowych sąd miał na względzie fakt, iż są one sposobem naprawienia krzywdy wyrządzonej jako cierpienia fizyczne oraz cierpienia psychiczne związane z uszkodzeniami ciała i rozstrojem zdrowia (wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, niepubl.). Określając wymiar tego środka sąd miał na względzie w głównej mierze charakter oraz rozmiar obrażeń doznanych przez pokrzywdzonych. S. R. (1) doznał wieloodłamowego z

przemieszczeniem
złamania kości
biodrowej, kulszowej
i łonowej po stronie
prawej, zwichnięcia
tylnego w stawie
biodrowym prawym,
złamania głowy kości
udowej lewej ze
zwichnięciem tylno-
dolnym, rany w
okolicy łokcia
prawego, otarcia
naskórka głowy, co
wywołało u niego
naruszenie czynności
narządu ciała tj.
ruchu na czas powyżej
siedmiu dni, zaś
T. K. (1) doznał
złamania trzonu kości
promieniowej lewej,
podwichnięcia w
stawie mostkowo -
obojęzycznym
lewym, rany grzbietu
stopy, co wywołało
u niego naruszenie
czynności narządu
ciała tj. ruchomości
kończyny górnej lewej
na czas powyżej
siedmiu dni.

Należy przy tym
podkreślić, iż pomimo
upływu czasu
pokrzywdzeni w
dalszym ciągu
odczuwają
dolegliwości związane
z wypadkiem. Obaj
oskarżyciele
posiłkowi zostali
poddani zabiegom
opreacyjnym. Proces
leczenia S. R. może
potrwać około 2,5
roku. W konsekwencji
ci uprzednio zdrowi

i aktywni zawodowo mężczyźni wskutek doznanych obrażeń musieli o 180 stopni zmienić swój dotychczasowy tryb życia, co wiązało się również z utratą źródła dochodów i w konsekwencji pogorszeniem sytuacji życiowej.

Z drugiej strony wysokość środków kompensacyjnych uwarunkowana była sytuacją materialną oskarżonego.

Aczkolwiek oskarżony jest osobą młodą i zdrową, przed osadzeniem w zakładzie karnym utrzymywał się z pracy w Holandii i uzyskiwał dochody oscylujące w granicach 6.000-8.000 zł miesięcznie, jednakże aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności. W jednostce penitencjarnej nie będzie miał możliwości uzyskiwania dochodów pozwalających na rychłą rekomensatę krzywd pokrzywdzonych.

Mając powyższe ustalenia na względzie sąd doszedł do przekonania, iż żądanie prokuratora dot. zasądzenia

środków kompensacyjnych w wymiarze po 10.000 zł na rzecz obu oskarżycieli posiłkowych było zasadne. W ocenie sądu w/w środki zadośćuczynią zasadzie kompensacyjnej, uwzględniają bowiem intensywność cierpień pokrzywdzonych, wpływ na ich dalsze życie, konsekwencje w życiu osobistym i społecznym.

Sąd zdaje sobie sprawę, iż szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz częściowe zadośćuczynienie w orzeczonym zakresie powinno w wystarczającym stopniu łagodzić ujemne przeżycia w/w poprzez dostarczenie środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić ich potrzeby.

VI/ na podstawie art. 39pkt 8 kk i art. 43b kk sąd orzekł środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie na stronie (...) oraz na pierwszej stronie (...) (...) (...) informacji

o skazaniu o treści „wyrokiem Sądu (...) w (...) z dnia (...) w sprawie (...) K. T. (1) został skazany za przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk polegające na tym, że w nocy 28-29 listopada 2018 roku kierując samochodem osobowym O. (...) nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że przewoził w pojeździe ilość osób przekraczającą liczbę miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym i z niezapiętymi pasami bezpieczeństwa, nadto przekroczył administracyjnie dozwoloną prędkość jazdy 60km/h, o co najmniej 37 km/h, nie dostosowując jej do warunków i sytuacji w jakich odbywał się ruch pojazdu, co skutkowało utratą panowania nad samochodem i zjazdem poza jezdnię, a w konsekwencji uderzeniem w zbocze przydrożnego rowu i przewróceniem pojazdu na łuku drogi na (...) kilometrze drogi (...) w kierunku T. w miejscowości O., w następstwie czego

dwóch pasażerów poniosło śmierć na miejscu, a dwie osoby odniosły obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. W/ w wyrokiem sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 lat pozbawienia wolności oraz orzekł dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Nadto sąd orzekł na rzecz pokrzywdzonych środki kompensacyjne w kwotach: 15.000 zł, 15.000 zł, 10.000 zł i 10.000 zł oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 zł". Zdaniem sądu charakter czynu będącego przedmiotem osądu przemawiał za koniecznością upublicznienia treści wyroku. Tego typu zachowania winny być szczególnie ostro piętnowane, z drugiej zaś strony informacje na ich temat winny zostać upublicznione, aby uzmysłwić społeczeństwu karygodność i

		<i>konsekwencje tego typu zachowań.</i>
6. INNE ZAGADNIENIA		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę		
7. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
VII.	<i>Na podstawie art. 624 § 1 kpk sąd zwolnił oskarżonego z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa. Jak zostało już uprzednio podniesione oskarżony odbywa aktualnie karę pozbawienia wolności. Przebywając w jednostce penitencjarnej nie ma realnej możliwości</i>	

pozyskania środków na pokrycie wszystkich należności. Ponadto zdaniem sądu w realiach przedmiotowej sprawy priorytetowe znaczenie winny mieć zobowiązania względem licznych pokrzywdzonych.

VIII/ na podstawie §2 i 4, §17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 oraz §20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu

z dnia 3 października 2016 r. (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 18) sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. kwotę 972 (dziewięćset siedemdziesiąt dwa) zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu, uwzględniając charakter sprawy oraz nakład pracy adwokata.

IX/ w myśl art. 626§2kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 i usat. 2

**pkt 3 i §15 oraz §17 ust.
1 i 2 Rozporządzenia
Ministra**

**Sprawiedliwości w
sprawie opłat za
czynności adwokackie
z dnia 22 października
2015 r. (Dz.U.
z 2015 r. poz.
1800) sąd zasądził
od oskarżonego na
rzecz oskarżycieli
posiłkowych S. R. (1)
i T. K. (1) po 1944
zł (tysiąc dziewięćset
czterdzieści cztery)
zł tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa
procesowego.**

**Wprawdzie sąd
zwolnił oskarżonego
od obowiązku
ponoszenia kosztów
sądowych, tym
niemniej należy
podnieść, iż w
judykaturze
przyjmuje się, że
„stosownie do art. 627
k.p.k. od skazanego
w sprawach z
oskarżenia
publicznego sąd
zasądza koszty
sądowe na rzecz
Skarbu Państwa oraz
wydatki na rzecz
oskarżyciela
posiłkowego.**

**Jednocześnie art. 624
§ 1 k.p.k. pozwala na
zwolnienie
oskarżonego od
zapłaty na rzecz
Skarbu Państwa
kosztów sądowych,
jeżeli istnieją
podstawy do uznania,
że ich uiszczenie
byłoby dla**

oskarżonego zbyt uciążliwe, jak również wówczas gdy przemawiają za tym względy słuszności. Trzeba jednak mieć na uwadze, że owo zwolnienie dotyczy tylko i wyłącznie kosztów sądowych, poza zakresem których pozostają uzasadnione wydatki oskarżyciela posiłkowego, w szczególności z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika z wyboru, albowiem wydatki stron nie są ponoszone na rzecz organów prowadzących postępowanie karne, a są własnymi ich kosztami, koniecznymi do realizacji przypadających im funkcji procesowych. Zwolnienie zatem oskarżonego przez sąd od ponoszenia kosztów sądowych nie uwalnia go jednocześnie od konieczności wyrównania oskarżycielowi posiłkowemu poniesionych przez niego uzasadnionych wydatków w sprawie. Stanowienie SA w Katowicach z dnia 30 września 2009 r. II AKz 646/09

	<i>LEX nr 553825, KZS 2010/1/75).</i>
8. PODPIS	

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)